

La fira d'art contemporani Arco obre les portes amb la difícil missió de salvar els mobles en l'edició més crítica de la seva història

Madrid, feu de l'art

Redacció
MADRID

Comença el joc. La fira d'art contemporani Arco, de Madrid, va obrir les portes ahir per als col·leccionistes i altres professionals (el públic hi podrà entrar a partir de divendres) amb els ànims més baixos de la seva història (ja són 32 anys). Cinc anys de crisi passen factura més enllà del que és estrictament la caixa. El pessimisme és el pitjor que pot suportar el mercat de l'art.

Per això el director de la fira, Carlos Urroz, es va escarrassar ahir a vendre optimisme amb rotunditat: "La fira està bé i seguirà endavant els pròxims anys." Que potser no hi ha obres cridaneres, d'aquelles que centellegen a tots els teletotals? "Animo la gent a descobrir els artistes, no sempre la peça més espectacular és la més interessant", diu Urroz. Que s'ha disparat l'IVA fins al 21%? "Si el col·leccionista veu bones peces farà tot el possible per tenir-les", exclama. Que les butxaques no do-

Peça de l'artista mexicana Teresa Margolles contra el narcotràfic ■ AFP PHOTO/D. FAGET

nen per gaire? No es recorden uns preus tan ajustats. L'any passat, la peça més cara valia onze milions d'euros; enguany, cap no arriba als dos.

De qualitat, n'hi ha en molts dels estands de les 201 galeries participants. Una xifra un pèl inferior a la d'altres edicions, i a més amb una particularitat: un 66% de les galeries són de

fora. El crit de guerra d'Arco d'aquest any és claríssim: si a casa el xàfec no hi ha manera que es calmi, encomanem-nos a l'alegria moderada que hi ha a l'estranger. El gran objectiu és seduir els col·leccionistes estrangers (de convidats, n'hi ha 250), perquè no es pot comptar per a res amb les institucions públiques espanyoles, que, sense

pressupost per comprar, faran el salt a Arco.

Dos mil artistes lluiran fins diumenge les seves obres en uns expositors que parlen menys espanyol, i encara menys català, que altres anys. Enguany han disminuït les galeries catalanes a la fira, i les absències són d'aquelles que es trobaran a faltar: Estrany de la Mota i Toni Tàpies,

Un visitant va ensopegar amb una escultura de Bernardí Roig, que ha quedat feta un nyap

de Barcelona, i Palma XII, de Vilafranca del Penedès. Els que sí que hi són: Senda, Carles Taché, Oriol, ADN, Àngels Barcelona, ProjecteSD, Joan Prats, Miguel Marcos, Polígrafa, Nogueras Blanchard i + R. Alguns d'aquests ocupen estands més petits en senyal de protesta per les condicions econòmiques que els ha imposat Ifema, l'organitzadora de la fira, en el pitjor any de crisi del mercat de l'art nacional.

Ahir va començar el joc d'Arco... amb una mica de mala estrella. Un visitant va ensopegar amb una escultura del mallorquí Bernardí Roig i la va tirar pel terra. Va quedar feta un nyap però sembla que es podrà restaurar. ■